

Hot. 3P/20.02.2008

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 9 JUDECĂTORI

DECIZIA nr. 11

Dosar nr. 4076/1/2008
(Nr. vechi 4/2008)

Ședința publică de la 26 aprilie 2010

PREȘEDINTE:

Georgeta Barbălată	- judecător
Ana Hermina Iancu	- judecător
Ana Maria Dascălu	- judecător
Geanina Cristina Arghir	- judecător
Alixandri Vasile	- judecător
Iuliana Rîciu	- judecător
Maura Olaru	- judecător
Viorica Trestianu	- judecător
Elena Floarea	- judecător

Magistrat asistent: **Niculina Vrâncuț**

S-a luat în examinare recursul declarat de **M. V.**, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, împotriva Hotărârii nr. 3/P din 20 februarie 2008 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta **M. V.** și intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, prin consilierul juridic **M. M.**

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

După prezentarea referatului cauzei, constatând că recursul este în stare de judecată, Înalta Curte l-a pus în dezbaterea părților.

Recurenta a solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat, tăliind motivele expuse în scris.

A arătat că ocupă funcția de procuror din anul 1995 și, prin concurs, a fost promovată la data de 1 ianuarie 2001 la Secția judiciară a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, unde a activat până la data de 16 februarie 2006, când

În mod nejustificat, a fost înlocuită cu un procuror delegat de la Parchetul de pe lângă Tribunalul D.

Consideră că, Ordinul nr. 1 din 16 februarie 2006, al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, prin care s-a luat această măsură, este nul, întrucât nu a fost emis în formă scrisă și nu i-a fost comunicat și că, în mod greșit, prin hotărârea atacată, s-a respins excepția nulității absolute a actului de sesizare pentru nerespectarea condiției de formă a ordinului superiorului.

Dispoziția privind schimbarea sectorului de activitate a fost dată verbal, în ziua de 16 februarie 2006, iar ordinul scris nr. 1/2006, depus la dosar, este un fals deoarece, deși datat 16 februarie 2006, este înregistrat în Registrul de evidență a ordinelor și dispozițiilor organelor de conducere la 10 ianuarie 2006.

Oricum, acest ordin nu i-a fost comunicat, înmânarea fișei noului post nesuplinind această obligație.

Apreciază recurenta că dispoziția de schimbare a sectorului de activitate, fiind un act administrativ, trebuia să îmbrace forma scrisă și să fie comunicat, condiții de validitate, în lipsa cărora, ordinul este inexistent.

A mai susținut recurenta că hotărârea atacată este nelegală deoarece, în mod greșit, s-a reținut în cauză întrunirea elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004.

În ceea ce o privește, nu poate fi vorba despre un refuz nejustificat și nici nu privește o îndatorire de serviciu.

Arată că a fost într-adevăr un refuz, însă justificat, de a da curs unei dispoziții verbale, neconformă cu legea, motivată subiectiv și nu a avut în vedere o îndatorire de serviciu, refuzul de a soluționa lucrările cu specific de urmărire penală fiind consecința firească a refuzului de a executa o dispoziție emisă cu încălcarea art. 3, art. 64 alin. (1) și art. 95 alin. (2) din Legea nr. 304/2004.

La solicitarea Curții, recurenta a precizat că instanța nu trebuie să se pronunțe asupra oportunității măsurii în discuție, ci asupra inexistenței actului administrativ, absența actului făcând imposibilă sesizarea instanței de contencios administrativ cu privire la o dispoziție verbală.

Că, schimbarea sectorului de activitate nu se putea face decât prin ordin scris, iar în ceea ce privește dispozițiile verbale ale șefilor ierarhici, a menționat că, în realitate, acestea sunt executate chiar și atunci când nu ar trebui, existând interesul în menținerea funcțiilor deținute.

Referitor la motivul suplimentar de recurs, privitor la prescripția dreptului de exercitare a acțiunii disciplinare, recurenta a susținut că îl susține astfel cum a fost invocat, lăsând la aprecierea instanței modul de soluționare a acestuia.

Având cuvântul, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, prin consilier juridic, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu referire la considerentele expuse în întâmpinarea formulată.

A susținut că, exercitarea acțiunii disciplinare la 22 august 2006, 28 noiembrie 2006 și 20 decembrie 2006 s-a făcut în cadrul termenului legal, având în vedere că faptele în discuție s-au petrecut la datele de 7, 14, 15, 21 și 23 iunie și, respectiv 5, 21 și 26 iunie 2006.

În esență, apreciază că hotărârea atacată este legală și temeinică, având în vedere că, prin tot probatoriul administrat, s-a dovedit că faptele imputate recurenteii întrunesc elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 alin. (1) lit. g din Legea nr. 303/2004, republicată.

Înalta Curte a reținut recursul spre soluționare, pe fond.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față,

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunile disciplinare nr. 68/P/2006 din 22 august 2006, nr. 87/P/2006 din 28 noiembrie 2006 și nr. 96 bis/P/2006 din 20 decembrie 2006, Comisia de disciplină pentru procurori a solicitat Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii ca, prin hotărârile ce le va pronunța, să dispună aplicarea uneia din sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, procurorului M. V. pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit.g din aceeași lege, constând în refuzul, în mod repetat și nejustificat, de a soluționa lucrările repartizate de procurorii arhici și de a participa la ședințele de lucru operative.

În motivarea acțiunilor s-a reținut că, în ședința Colegiului de conducere al parchetului de pe lângă Curtea de Apel C. , ședință ce a avut loc la 15 ianuarie 2006, s-a hotărât că este necesară repartizarea unui procuror la secția urmărare penală, întrucât în acest sector și-au desfășurat activitatea, în anul precedent, doar 2 procurori, comparativ cu secția judiciară, unde au funcționat 6

procurori. În aceste condiții, începând cu data de 17 februarie 2006, procurorul Mișu Vasile a fost desemnat să-și desfășoare activitatea în cadrul Secției de urmărire peanlă.

Cu privire la situația de fapt s-a arătat că, la datele de 7,14,15,21 și 23 iunie și respectiv 5, 21 și 26 iulie, procurorul Mișu Vasile a refuzat primirea lucrărilor repartizate, făcând mențiuni, de fiecare dată, în condica de primire a lucrărilor.

-La 8 septembrie 2006, a refuzat primirea lucrărilor nr. 369/P/2006, 370/P/2006, 371/P/2006 și 372/P/2006, repartizate de către procurorul general E. D. și prezentate cu condica de evidență de greșierul S. P.

-La 19, respectiv 20 septembrie 2006, a refuzat primirea lucrărilor nr. 141/P/2006, 269/P/2006, 248/P/2006, 273/P/2006, 278/P/2006, 301/P/2006, 310/P/2006 și 383/P/2006, repartizate de către procurorul general și prezentate de către același greșier;

-La 16 octombrie 2006, a refuzat primirea lucrărilor 408/P/2006, 409/P/2006 și 410/P/2006, repartizate de către procurorul general și prezentate cu condica de repartizare de către greșier șef secție A. T.

-La data de 24 octombrie 2006, a refuzat primirea dosarelor nr. 427/P/2006 și 372/P/2006, care i-au fost repartizate.

Prin încheierea din 28 septembrie 2006, Secția pentru procurori a dispus conexarea dosarului nr. 68/CDP/2006 la dosarul nr. 26/CDP/2006, având în vedere legătura de cauzalitate existentă între cele două cauze, în sensul că ambele privesc același magistrat.

Pârâta a invocat excepția „nulității absolute a Ordinului superiorului din data de 15 februarie 2006, emis de procurorul general al parchetului de pe lângă Curtea de Apel C., excepție care a fost unită cu fondul.

Ulterior, Secția pentru procurori a dispus și conexarea dosarelor nr. 87/P/2006 și 96 bis/P/2006 la dosarul nr. 26/P/2006, având în vedere legătura de cauzalitate existentă între aceste pricini.

Procurorul Mișu Vasile a invocat în fața Secției pentru procurori „excepția de neconstituționalitate a art. 45 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii”, care a fost respinsă ca inadmisibilă, prin Decizia nr. 514 din 29 mai 2007, de către Curtea Constituțională.

Prin Încheierea din 17 octombrie 2007, Secția pentru procurori a dispus disjungerea dosarului nr. 26/P/2006 de dosarele nr. 68/P/2006, nr. 87/P/2006 și nr. 96 bis/P/2006, datorită imposibilității constituirii cvorumului legal, astfel că,

rol
nr.
bis/

resp
gene
discip
aplica
brute
prevă

vedere
genera
expres
republic

Pe
material
și ulterio
procuroru

și, implici
condițiile
superior,
procurorii c

repartiza p
Instar
ordin al su

îndeplinire
considerat
egale de co

exercitat
Au fos
comunicat o

unoștință p
semneze, n
Magistraturii
Phestiune inc

rolul Secției, au rămas spre judecare 2 dosare; dosarul nr. 26/P/2006 și dosarul nr. 68/P/2006 format din trei cauze conexate (nr. 68/P/2006, nr. 87/P/2006 și 96 bis/P/2006).

Prin hotărârea nr. 3/P din 20 februarie 2008, Secția pentru procurori a respins excepția nulității Ordinului nr. 1 din 16 februarie 2006 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel C..., a admis acțiunea disciplinară și, în baza art. 100 lit. b din Legea nr. 303/2004, republicată, a aplicat magistratului sancțiunea diminuării indemnizației de încadrare lunare brute cu 15% pe o perioadă de o lună, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 alin. (1) lit. g din același act normativ.

Cu privire la excepția nulității, s-a reținut că soluția se impune, având în vedere că cenzurarea aspectelor de nelegalitate a unui ordin emis de u procuror general, care aparține sferei actelor administrative, excede atribuțiilor Secției, expres și limitativ prevăzute de art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, fiind de competența instanțelor de contencios administrativ.

Pe fondul cauzei, prin considerentele hotărârii, s-a reținut, pe baza materialului probator administrat în timpul efectuării cercetării prealabile, precum și ulterior, de către Secție în mod nemijlocit, că a fost demonstrat refuzul procurorului în cauză de a primi lucrările ce i-au fost repartizate spre soluționare și, implicit, de a le soluționa, neputând fi vorba despre un refuz justificat, în condițiile în care, potrivit Legii nr. 304/2004, dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine, conducătorului fiecărui parchet revenindu-i sarcina de a repartiza procurorii pe secții, servicii și birouri.

Instanța de disciplină a apreciat că nu este suficient a se contesta un ordin al superiorului, doar printr-un protest, manifestat prin neaducerea la îndeplinire a sarcinilor repartizate în acest mod, pentru ca acesta să fie considerat nelegal, în condițiile în care procurorul avea la dispoziție mijloace legale de contestare în contencios administrativ a respectivului act și nu le-a exercitat.

Au fost înlăturate susținerile magistratului în sensul că nu i-a fost comunicat ordinul nr. 1/2006, cu motivarea că noile atribuții i-au fost aduse la cunoștință prin comunicarea fișei postului, pe care acesta a refuzat să le semneze, neavând relevanță că, ulterior, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a stabilit că trasarea atribuțiilor prin întocmirea fișei postului este o chestiune incompatibilă cu statutul de magistrat.

Instanța disciplinară a considerat că sunt întrunite, sub aspect obiectiv și sub aspect subiectiv, elementele constitutive ale abaterii disciplinare reținute în sarcina procurorului în cauză, de către Comisia de disciplină pentru procurori în acțiunea disciplinară.

La individualizarea sancțiunii, Secția a avut în vedere caracterul de repetabilitate al abaterii disciplinare săvârșite, precum și împrejurarea că, deși împotriva sa au fost exercitate mai multe acțiuni disciplinare, procurorul în cauză a continuat aproximativ 10 luni să refuze aducerea la îndeplinire a îndatoririlor de serviciu.

Împotriva hotărârii instanței de disciplină procurorul M. V. a declarat recurs.

În motivarea recursului, magistratul a susținut, în esență, nelegalitatea hotărârii atacate, din perspectiva greșitei respingeri a excepției nulității ordinului nr. 1 din 16 februarie 2006 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova și a greșitei încadrări a faptei în dispozițiile art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004.

1) Recurenta a susținut că ordinul a cărui nerespectare i se impută este lovit de nulitate pentru că nu a fost dat în formă scrisă și nu i-a fost comunicat.

Dispoziția schimbării sectorului de activitate a fost dată verbal, contrar prevederilor art. 64 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, în cadrul ședinței de analiză cu procurorii din 16 februarie 2006.

Consideră că Ordinul nr. 1/2006 depus la dosar, este un fals, deoarece deși datat 16 februarie 2006, a fost înregistrat în Registrul de evidență a ordinelor și dispozițiilor organelor de conducere la 10 ianuarie 2006.

Oricum, acest ordin nu i-a fost comunicat, faptul că i-a fost comunicată fișa corespunzătoare noului post neputând fi considerată o comunicare a respectivului act.

Referitor la dispoziția verbală a procurorului general al parchetului de pe lângă Curtea de Apel C., arată că a sesizat Consiliul Superior al Magistraturii, care, fără a face verificări, i-a comunicat că cele semnalate nu reprezintă o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu.

2) Apreciază recurenta că hotărârea este nelegală și pentru că s-a reținut greșit în speță că, ar fi întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004.

Deși recunoaște că, în cauză, există refuz, consideră că acesta nu este nejustificat și nu privește atribuțiile de serviciu.

90

În opinia sa, refuzul este justificat, deoarece privea o dispoziție verbală care încălca prevederile legale ce impuneau ca această măsură să fie exprimată în formă scrisă.

Chiar în ipoteza în care ordinul în formă scrisă ar fi existat, apreciază că actul menționat este abuziv, pentru că schimbarea sectorului de activitate nu a fost determinată de necesitatea organizării judicioase a activității Secției de urmărire penală, ci s-a făcut din motive subiective, de către un procuror delegat.

Precizează recurenta că refuzul manifestat în perioada 7, 14, 15, 21 și 23 iunie și, respectiv 5, 21 și 26 iulie 2006 nu privește o „îndatorire de serviciu” ci este consecința firească a refuzului de a executa o dispoziție, pe care o consideră nelegală.

Consideră că măsura înlocuirii s-a luat cu încălcarea prevederilor art. 3, art. 64 alin. (1) și art. 95 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 și a avut ca efect inclusiv diminuarea salariului.

Printr-un memoriu separat, depus ulterior la dosar, recurenta și-a completat motivele de recurs invocând, ca *alt aspect de nelegalitate a hotărârii atacate, aplicarea sancțiunii disciplinare după expirarea termenului de prescripție prevăzut de art. 268 alin. (1) din Codul muncii, lege generală cu care se completează prevederile speciale ale Legii nr. 317/2004.*

Pe parcursul desfășurării procedurilor judiciare în fața instanței de control judiciar recurenta a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, excepție care a fost respinsă, ca inadmisibilă, prin decizia nr. 261 din 24 februarie 2009 a Curții Constituționale.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea recursului ca nefondat, hotărârea atacată fiind legală și temeinică.

Răspunzând punctual criticilor formulate, intimatul a arătat, în esență, că, în raport cu prevederile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, în mod legal au fost respinse excepția nulității Ordinului nr. 1/2006, precum și excepția nulității absolute a actului de sesizare a Secției pentru nerespectarea condiției de formă a acestui ordin.

Că, probele administrate au demonstrat refuzul nejustificat al recurentei de a îndeplini o îndatorire de serviciu, ceea ce întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare reținute în sarcina sa.

Referitor la motivul de nelegalitate invocat în completare, în concluziile orale susținute prin reprezentant, intimatul a solicitat să fie respins, arătând că,

În raport cu perioada în care s-au comis faptele, respectiv 7, 14, 15, 21 și 23 iunie și 5, 21 și 26 iulie 2006, exercitarea acțiunii disciplinare la data de 22 august 2006 s-a făcut în termenul legal.

Examinând hotărârea atacată prin prisma criticilor formulate de recurentă, a apărărilor cuprinse în întâmpinare, cât și sub toate aspectele, conform art. 304 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că este legală, așa încât va fi menținută.

Din analiza gramaticală, logică și teleologică a prevederilor art. 46 și 47 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că legiuitorul a înțeles să stabilească anumite termene și a precizat natura acestora numai în ceea ce privește cercetarea disciplinară și exercitarea acțiunii disciplinare și nicidecum în ceea ce privește aplicarea sancțiunii de către Secțiunile Consiliului Superior al Magistraturii, respective termene înăuntrul cărora să se soluționeze acțiunea disciplinară, aceasta supunându-se, desigur, regulilor generale de procedură guvernate de principiul soluționării cu celeritate a cauzelor.

În absența unor norme imperative în acest sens, nu poate fi însușită teza recurente, potrivit căreia ar fi incidente prevederile din Codul muncii, indicate de aceasta și care au în vedere materia cercetării prealabile în cazul răspunderii disciplinare comune, ceea ce nu este cazul în speță, dată fiind și specificitatea procedurii judiciare desfășurate în fața Secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanțe de disciplină.

Rezultatul cercetării prealabile și probele administrate în cauză au relevat că acțiunea disciplinară exercitată împotriva recurente a avut ca fundament refuzul nejustificat de a primi lucrările ce i-au fost repartizate spre soluționare și, implicit, de a le soluționa.

Sub un prim aspect, este de observat că, din considerentele hotărârii atacate, rezultă că Secția pentru procurori, ca instanță disciplinară, a făcut o apreciere completă a materialului probator administrat nemijlocit și a celui rezultat în faza cercetării prealabile.

Mai mult, pentru verificarea modului în care a fost evaluat materialul probator în dosarul cauzei se reține că, în faza judecării acțiunii disciplinare, a fost ascultat magistratul și au fost audiați martorii D. E. B. A. V. N. C. N. C. G. M. și C. G.

legă
recu
core
fost v
după
drept l
1
ale un
discuție
Superio
în mod
procuror
cauză.
În i
de o par
însăși pr
recurentă,
ordinului n
Recu
ordinului în
cuprinsul lu
de măsură
atribuțiile co
relevantă, dir
Nu nu
respectivulu
nr. 165/C2 d
procurorului
superior al M
din dosar 68
Mai mu
onsiliul Super
osar recurs)

91

Ca urmare, examinându-se în ansamblu întregul material probator având legătură cu cauza, în cadrul controlului judiciar exercitat pe calea de atac a recursului, se constată că instanța disciplinară a dat o apreciere completă și corectă elementelor probatorii rezultate din actele dosarului.

În această privință, este de necontestat că recurenta nu neagă faptul că a fost vorba despre un refuz de a primi și a rezolva anumite lucrări repartizate după schimbarea sectorului de activitate.

În ceea ce privește modul în care Secția a dat dezlegare chestiunilor de drept indicate de recurentă, se constată următoarele.

1) Având în vedere că, într-adevăr, cenzurarea aspectelor de nelegalitate ale unui act administrativ de natura ordinului emis de un procuror general, în discuție, excede atribuțiilor și competențelor stabilite în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii prin dispozițiile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, în mod corect instanța disciplinară nu a reținut și nu a analizat criticile procurorului M. V. privind excepția nulității absolute a ordinului în cauză.

În ceea ce privește aceleași critici, invocate în recurs, se constată că, pe de o parte, susținerile privind inexistența respectivului ordin sunt contrazise de însăși prezența actului la dosarul cauzei – aspect confirmat de altfel de recurentă, iar, pe de altă parte, susținerea referitoare la caracterul fals al ordinului nu este dovedită prin nici un mijloc legal de probă în acest sens.

Recurenta nu se poate prevala de necomunicarea, strict formală a ordinului în cauză și nu poate susține că nu a avut cunoștință de existența și cuprinsul lui, devreme ce, după cum ea însăși recunoaște, a fost încunoștințată de măsura respectivă prin dispoziție verbală în ședință și i s-au comunicat atribuțiile corespunzătoare postului de la noul sector de activitate, neavând relevanță, din această perspectivă, împrejurarea că a refuzat să semneze.

Nu numai că recurenta avea cunoștință de existența și conținutul respectivului act, dar l-a și contestat, astfel cum rezultă din petiția înregistrată sub nr. 165/C2 din 11 mai 2006 la Ministerul Public – Cabinet prim adjunct al Procurorului General și transmisă ulterior, spre competență verificare, Consiliului Superior al Magistraturii sub nr. 165/C2/2917/2006 din 4 iulie 2006 (filele 55 – 57 – din dosar 68/CDP/2006 – vol. II).

Mai mult, pentru emiterea ordinului în discuție, recurenta a depus la Consiliul Superior al Magistraturii memoriul din 17 februarie 2006 (filele 69 – 71 dosar recurs), prin care solicita sesizarea Comisiei de disciplină pentru procurori

În vederea exercitării acțiunii disciplinare împotriva procurorului general adjunct E. D., plângerea respectivă fiind soluționată prin rezoluția nr. 20/CDP/2006 din 11 aprilie 2006 (filele 72 -79 dosar recurs), în sensul clasării, reținându-se, urmare verificărilor, că luarea unor decizii legale pentru buna desfășurare a activității nu se poate considera o execuție abuzivă ori cu rea credință a atribuțiilor și că celelalte aspecte semnalate de petentă nu s-au confirmat.

Prin urmare, criticile formulate în privința nulității Ordinului nr. 1/2006 sunt nefondate.

2) Referitor la nelegalitatea încadrării faptelor în dispozițiile art. 99 alin. (1) lit. g din Legea nr. 303/2004, este de observat că împrejurările evocate de recurentă relativ la cauzele ce au determinat refuzul său de a primi și rezolva lucrările repartizate nu au relevanța care li se atribuie prin criticile aduse, având în vedere că, dacă aprecia că ordinul în discuție este nelegal, recurenta putea ataca acest act în condițiile prevăzute de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, la instanța competentă, singura abilitată să ia măsurile legale ce se impuneau în legătură cu actul menționat, în cadrul respectiv procurorul în cauză putând să uzeze de toate căile și mijloacele legale pe care le considera necesare în dovedirea celor susținute.

De aceea, Înalta Curte apreciază că recurenta ar fi avut la îndemână alte mijloace procedurale de a contesta legalitatea măsurii dispusă prin ordinul în cauză și ar fi putut acționa potrivit legii, în loc să „protesteze” prin refuzul de a primi și de a soluționa orice fel de lucrare repartizată.

Or, calea aleasă de recurentă nu a fost conformă cu dispozițiile ce reglementează atât obligațiile profesionale ale procurorului, cât și statutul acestuia.

Este important de subliniat în acest context că, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine, iar în conformitate cu art. 65 alin. (1) din legea menționată „procurorii din fiecare parchet sunt subordonați parchetului respectiv”.

Consecința imediată și directă a încălcării obligațiilor profesionale și a raporturilor de serviciu, pe care recurenta încearcă să o minimalizeze, a fost atingerea adusă principiului controlului ierarhic, care reglementează activitatea desfășurată de procurori.

relie
ilicite
recu
gene

47 all
alin. (1)
nefon

Re
de pe lă
2008 a
nefondata
Irev
Pro
PRE
Judecăt

Din această perspectivă, Înalta Curte constată că, în cauză, au fost reliefate existența faptei, a conduitei ilicite și a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul produs, și caracterul repetitiv al faptelor, așa încât, apărările recurente, grefate pe nulitatea absolută sau nelegalitatea ordinului procurorului general al parchetului unde funcționează, nu pot fi primite.

În consecință, pentru considerentele expuse și în temeiul prevederilor art. 47 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, republicată, coroborate cu cele ale art. 312 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă, recursul se va respinge, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul declarat de **M V**, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel C, împotriva Hotărârii nr. 3/P din 20 februarie 2008 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 26 aprilie 2010.

PREȘEDINTE

Judecător: **Georgeta Barbălată**

JUDECĂTORI:

Ana Hermina Iancu

Ana Maria Dascălu

Geanina Cristina Arghir

Alixandri Vasile

Iuliana Rîciu

Maura Olaru

Viorica Trestianu

Elena Floarea

MAGISTRAT ASISTENT
Niculina Vrâncuț

Red.N.V. / Calc G.V.

NOT: 8 P / 16.06.2009

ROMANIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 9 JUDECATORI
În compunerea prevăzută de art.24 din Legea nr.304/2004 republicată

Decizia nr.17

Dosar nr.5324/1/2009

Ședința publică de la 23 noiembrie 2009

PREȘEDINTE : Iuliana Popescu	- judecător
Cristina Geanina Arghir	- judecător
Zenovia Mariana Popescu	- judecător
Aurelia Motea	- judecător
Cristina Luzescu	- judecător
Eugenia Marin	- judecător
Paula Pantea	- judecător
Nela Petrișor	- judecător
Sofica Dumitrașcu	- judecător
Aneta Ionescu	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de **V. D.** împotriva Hotărârii nr.8/J din 16 iunie 2009, pronunțată în dosarul nr.5/P/2009 al Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru Procurori.

La apelul nominal s-a prezentat intimatul Consiliul Superior al Magistraturii reprezentat de consilier juridic **M. M.**, lipsă fiind recurentul **V. D.**

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care, instanța de judecată, din oficiu, a invocat excepția lipsei de interes în promovarea recursului și a acordat cuvântul reprezentantului intimatului asupra acestei chestiuni.

Intimatul CSM, prin reprezentant, a solicitat admiterea excepției și, pe cale de consecință, respingerea recursului, ca lipsit de interes. În situația în care excepția va fi respinsă, acesta a solicitat ca instanța să constate nul recursul declarat în cauză, pentru nemotivare.

Înalta Curte a reținut cauza spre soluționare asupra excepției invocată din oficiu.

ÎNALTA CURTE
Asupra recursului de față;
Din examinarea lucrărilor din dosar constată următoarele :

La data de 24 octombrie 2008, Comisia de disciplină pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (denumit în continuare CSM) a promovat o acțiune disciplinară împotriva magistratului general maior D. V. , procuror șef adjunct al secției P. M. din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art.99 lit. a) și h) din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, solicitând sancționarea disciplinară în conformitate cu dispozițiile art.100 din același act normativ.

Prin **Hotărârea nr.8/P din 16 iunie 2009**, Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru procurori a respins acțiunea disciplinară, ca rămasă fără obiect.

În considerentele hotărârii, instanța de disciplină a reținut, în esență, că pentru angajarea răspunderii disciplinare și aplicarea sancțiunii este necesar ca persoana împotriva căreia se exercită acțiunea disciplinară să aibă calitatea de judecător sau procuror.

Or, prin Decretul Președintelui României nr.827 din 25 mai 2009, publicat în monitorul Oficial Partea I nr. 360 din 28 mai 2009, procurorul D. V. a fost eliberat din funcție, ca urmare a pensionării.

Împotriva acestei hotărâri, la **data de 6 iulie 2009**, procurorul D. V. a declarat recurs fără a invoca vreun motiv de nelegalitate sau orice altă critică.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de casație și Justiție, Completul de 9 Judecători sub nr. 5324/1/2009.

La termenul din 23 noiembrie 2009, fixat pentru soluționarea recursului, instanța de judecată, din oficiu, a invocat excepția lipsei de interes a recurentului în raport cu soluția atacată.

Examinând excepția, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit art.129 din Constituția României, revizuită, a fost statuat principiul potrivit căruia părțile interesate pot apela la protecția judiciară a drepturilor subiective încălcate, oferită imparțial de către instanțele competente, în cadrul sistemului procesului civil.

Recurentul D. V. a declarat recurs împotriva hotărârii nr.8/P din 16 iunie 2009 a Consiliului Superior al Magistraturii prin care acțiunea disciplinară exercitată împotriva sa a fost respinsă, ca rămasă fără obiect.

Prin recursul declarat este vizată provocarea controlului judiciar asupra hotărârii menționate, pentru aceasta însă, recurentul trebuie să justifice un interes legitim pentru protecția drepturi subiective eventual încălcate prin hotărârea atacată. Or, așa cum s-a expus, recurentul nu mai are calitatea de magistrat - condiție esențială pentru angajarea răspunderii disciplinare.

Tot astfel, în absența unor alte motive care să justifice controlul judiciar al soluției adoptate de instanța de disciplină, Înalta Curte constată că, în raport cu soluția pronunțată, recursul cu care este investită apare ca lipsit de interes, drepturile recurentului nefiind încălcate în nici un mod.

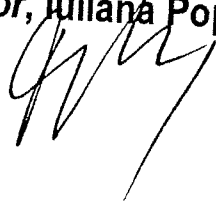
Pentru considerentele expuse și ca urmare a aditerii excepției, Înalta Curte va respinge recursul, ca lipsit de interes.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE :**

Respinge, ca lipsit de interes, recursul declarat de **V D** împotriva Hotărârii nr.8/J din 16 iunie 2009, pronunțată în dosarul nr.5/P/2009 al Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru Procurori.
Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 23 noiembrie 2009.

**PREȘEDINTE,
Judecător, Iuliana Popescu**

JUDECĂTORI:

Cristina Geanina Arghir

Zenovia Mariana Popescu

Aurelia Motea

Cristina Luzescu

Eugenia Marin

Paula Pantea

Nela Petrișor

Sofica Dumitrașcu

**Magistrat asistent,
Aneta Ionescu**

